

Sygn. akt XVII AmE 111/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowy – Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością** z siedzibą w B.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2010 r., nr (...)

1. oddala odwołanie.

2. zasądza od Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII AmE 111/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2010 r., nr (...), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy – Zakładowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorca ten naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 października 2004 r., Nr (...), w ten sposób, że wprowadzał do obrotu poprzez stację paliw, będącą własnością przedsiębiorcy, zlokalizowaną w miejscowości B., ul. (...), paliwo ciekłe niespełniające wymagań jakościowych określonych przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2008 r. Nr 211, poz. 1441).

Za wyżej opisane działanie, Prezes URE wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 4 000 zł., co stanowi (...) przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w 2009 r., z działalności objętej koncesją.

Swoje rozstrzygnięcie Prezes URE oparł na ustaleniach poczynionych w toku kontroli przeprowadzonej na użytkowanej przez Przedsiębiorcę stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości B., przy ul. (...), w dniu 16 listopada 2009 r., z których wynikało, iż Przedsiębiorca oferował do sprzedaży paliwo ciekłe - olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Niezgodność badanego paliwa – oleju napędowego z obowiązującymi przepisami

prawa dotyczyła zaniżonej temperatury zapłonu, która w próbce podstawowej wynosiła 47,5°C, a powinna wynosić, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, powyżej 52,9 °C. Wynik badania próbki kontrolnej oleju napędowego pobranego z należącej do Przedsiębiorcy stacji paliw, również wskazywał na zaniżoną temperaturę zapłonu która wynosiła 52 °C, a powinna wynosić, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, powyżej 52,9 °C.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, Prezes URE wskazał, iż warunek 2.2.1. udzielonej powodowemu przedsiębiorcy koncesji stanowi, iż koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem.

Wobec bezspornego stwierdzenia naruszenia przez powoda warunku 2.2.1. posiadanej koncesji, co stanowi czyn określony w art. 56 ust 1 pkt 12 Prawa energetycznego, Prezes URE stwierdził, że zachodziły przesłanki do wymierzenia powodowi kary pieniężnej.

Odnosnie nałożonej na przedsiębiorcę kary pieniężnej Prezes URE wskazał, że jej wysokość ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust 3 ustawy P.e., tj. w wielkości nie przekraczającej 15% przychodu ukaranego Koncesjonariusza, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Ponadto ustalając wysokości nałożonej kary, Prezes URE uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie powoda i jego możliwości finansowe.

Odnosząc się do szkodliwości czynu Prezes URE określił ją jako dużą wskazując, że olej napędowy będący przedmiotem kontroli na stacji paliw eksploatowanej przez powoda nie spełniał parametru bardzo istotnego dla bezpieczeństwa przeciwpożarowego (temperatura zapłonu) co ma znaczenie dla zachowania warunków istotnych dla bezpieczeństwa zdrowia i życia osób na stacjach paliw oraz bezpośrednio w pojazdach tankowanych tego rodzaju paliwem

Oceniając dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy, pozwany uwzględnił fakt, że nie był on wcześniej karany za naruszenie warunków koncesji, dlatego wymierzona kara stanowi jedynie (...) z przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w 2009 r., z działalności koncesjonowanej.

Od powyższej decyzji powód - Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego,
2. bezpodstawne przyjęcie, iż przedsiębiorca nie dochował należytej staranności przy wykonywaniu działalności w takim zakresie, który uzasadnia wymierzenie kary pieniężnej,
3. naruszenie przepisu art. 56 ust 6a ustawy - Prawo energetyczne w zakresie przyjęcia, iż nie zachodzą przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej i przyjęcie, że stopień szkodliwości czynu nie jest znikomy, a stopień zawinienia przedsiębiorcy jest duży,
4. nieprawidłowości w zakresie miarkowania kary pieniężnej w stosunku do możliwości przedsiębiorcy.

Mając na względzie powyższe zarzuty, powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości bądź jej zmianę w zakresie wysokości wymierzonej kary pieniężnej.

W uzasadnieniu odwołania, powód podniósł, iż nie zgadza się ze stanowiskiem organu co do stwierdzenia, iż „jako podmiot prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą o zawodowym charakterze, ponosi odpowiedzialność za jakość paliwa wprowadzonego do obrotu na prowadzonej przez siebie stacji paliw”. Powód wskazał, że jako przedsiębiorca spełnił ustawowe wymogi w zakresie uzyskania koncesji na obrót paliwami oraz przestrzega obowiązujących przepisów dotyczących dozoru eksploatowanych instalacji i urządzeń. Nadto Przedsiębiorca podniósł,

że przeprowadził postępowania publiczne i udzielił zamówienia na dostawę produktów naftowych profesjonalnemu podmiotowi, zawierając z min stosowną umowę i zakupuje paliwa jedynie od tego dostawcy.

Powód podniósł ponadto, iż każda partia towaru odbierana jest komisyjnie wraz z atestem jakości oraz że w całym okresie prowadzenia stacji paliw nie zgłoszono w stosunku do Przedsiębiorcy żadnych zastrzeżeń, zarówno ze strony klientów jak i licznych organów kontrolnych. Z powyższego powód wywodzi, że w tych aspektach dochowywał on tzw. należytej staranności.

Powodowy Przedsiębiorca nie zgodził się także z argumentacją pozwanego Prezesa URE o obligatoryjnym charakterze kary w przypadku stwierdzenia wskazanych naruszeń ustawy oraz braku konieczności wykazania zawinonego działania Przedsiębiorcy, jeżeli nie zachodzą przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, wymienione w art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, to jest znikomy stopień szkodliwości czynu i zaprzestanie przez podmiot naruszenia prawa.

W ocenie powoda konkluzje pozwanego dotyczące oceny postępowania powoda w aspekcie stopnia szkodliwości czynu są niespójne, gdyż z jednej strony stwierdza on, iż przekroczenie dopuszczalnego parametru temperatury zapłonu nie było znaczne, a następnie podnosząc, iż wielkość ta ma bardzo istotne znaczenie dla bezpieczeństwa pożarowego, uznaje szkodliwość czynu popełnionego przez Przedsiębiorcę jako dużą i uzasadniającą wymierzenie kary pieniężnej.

Tymczasem zdaniem powoda, brak jest jakiegokolwiek udowodnionego działania lub zaniechania, dowodzącego bezpośrednio jego winy, ponadto na uwagę zasługuje, że ostateczny wynik ponownego badania próbki kontrolnej wykazał przekroczenie jedynie o 0,9°C ponad granice tolerancji parametru zniżenia temperatury zapłonu w odniesieniu do zakupionej partii 4.000 litrów ON.

Powód podkreślił ponadto, iż w okresie ponad 5 lat prowadzenia koncesjonowanej działalności w zakresie sprzedaży paliw, nie naruszył obowiązujących przepisów prawa, a na lokalnym rynku cieszy się opinią solidnego sprzedawcy i nie był w stanie przewidzieć zaistniałej sytuacji i niedbałości po stronie dostawcy.

W dalszej części uzasadnienia odwołania, powód podniósł, że poczynił zdecydowane kroki w celu wyeliminowania możliwości wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu.

Powód podniósł również, że jego sytuacja finansowa i możliwości finansowe nie dają podstawy do wymierzenia kary w wysokości 4.000,00 zł. ponieważ rok 2010 zamknął stratą w wysokości (...) zł., a w roku 2009 strata wyniosła (...) zł. Podkreślił ponadto, iż prowadzona przez niego działalność koncesjonowana jest działalnością dodatkową a nie podstawową.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 15 października 2004 r., Nr (...), Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy - Zakładowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 20 października 2004 r. do 20 października 2014 r. (k.1-5 akt adm.).

W dniu 16 listopada 2009 r., na należącej do powoda stacji paliw przy ul. (...) w miejscowości B., przeprowadzono kontrolę jakości paliw, w trakcie której pobrano do badania laboratoryjnego próbki (podstawową i kontrolną) benzyny bezołowiowej PB 95 i oleju napędowego ON (k. 13-16 akt adm.) Próbkę podstawową pobranego oleju napędowego przekazano następnie do badania laboratoryjnego do (...) Laboratorium (...) z siedzibą e B., celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowego paliwa z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (k.17.akt adm.)

W wyniku przeprowadzonych badań, stwierdzono niezgodność badanego oleju napędowego z obowiązującymi przepisami prawa ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu, która w próbce podstawowej wynosiła poniżej 47,5°C, podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru (z uwzględnieniem tolerancji z przyjętej metody badań) wartość nie mniejszą niż 52,9°C. (k. 20 akt adm.)

Wnioskiem z dnia 24 listopada 2009 r., Przedsiębiorca zwrócił się o przebadanie próbki kontrolnej oleju napędowego pobranej w trakcie kontroli w dniu 16 listopada 2009 r. (k.21 akt adm.)

Badanie próbki kontrolnej odbyło się w Laboratorium (...) Sp. z o.o. w S.. W wyniku przeprowadzonego badania, stwierdzono zaniżoną temperaturę zapłonu tj. 52°C, podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru (z uwzględnieniem tolerancji z przyjętej metody badań) wartość nie mniejszą niż 52,9°C. (k. 22-23 akt adm.)

W związku ze stwierdzoną w toku kontroli z dnia 16 listopada 2009 r., niewłaściwą jakością oleju napędowego, pismem z dnia 22 lutego 2010 r., Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz wezwał do zaprzestania naruszania warunków udzielonej koncesji i udzielenia wyjaśnień w sprawie (k.24-27 akt adm.).

W piśmie z dnia 12 marca 2010 r., Przedsiębiorca złożył wyjaśnienia oraz przedstawił informacje dotyczące sytuacji finansowej (k. 29-57 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Bezsporny jest fakt, że olej napędowy wprowadzony do obrotu przez powodowego przedsiębiorcę - Zakład (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., poprzez stację paliw zlokalizowaną przy ul. (...) w miejscowości B., nie spełniał norm jakościowych określonych w obowiązującym w dniu przeprowadzenia kontroli, rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, z uwagi na zaniżoną temperaturę zapłonu.

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej Przedsiębiorcy koncesji, koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. Oznacza to, iż powoda obowiązuje bezwzględny zakaz wprowadzania do obrotu paliwa, które niezgodne jest z parametrami określonymi w umowach lub obowiązujących przepisach prawa.

Powodowe Przedsiębiorstwo akceptując warunki udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zaakceptowało również warunek określony w punkcie 2.2.1. Ze względu zaś na zawodowy charakter działalności gospodarczej wykonywanej na podstawie wskazanej koncesji, należy stwierdzić, iż Powód mając pełną swobodę wyboru działań, które podejmie w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych, powinien zorganizować prowadzoną przez siebie działalność w sposób wykluczający możliwość wprowadzenia do obrotu niewłaściwego jakościowo paliwa.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyników kontroli przeprowadzonej w dniu 16 listopada 2009 r., na należącej do powoda stacji paliw, której ustaleń powód nie kwestionuje, stwierdzić należy, iż Przedsiębiorca naruszył wskazany wyżej warunek 2.2.1. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi albowiem wprowadził do obrotu przez stację paliw mieszczącą się przy ul. (...) w miejscowości B., olej napędowy, który nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2008 r. Nr 211, poz. 1441).

Jak wynika z protokołu badań próbek, pobranego ze stacji, oleju napędowego niezgodność z obowiązującymi przepisami prawa dotyczyła zaniżonej temperatury zapłonu, która w próbce podstawowej wynosiła 47,5°C, a w

próbce kontrolnej wynosiła 52°C, podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru (z uwzględnieniem tolerancji z przyjętej metody badań) wartość nie mniejszą niż 52,9°C.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż Prezes URE dokonał właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez stwierdzenie naruszenia przez powodowe Przedsiębiorstwo warunku 2.2.1. udzielonej jej koncesji, polegającego na wprowadzeniu do obrotu oleju napędowego niespełniającego wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu. W ocenie Sądu, wbrew stanowisku powoda, w niniejszej sprawie nie zaistniała sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zabezpieczone na należącej do powoda stacji paliw, próbki paliwa przekazane zostały do akredytowanego laboratorium badawczego, gdzie poddano je stosownej analizie. Wynik badania zarówno próbki podstawowej jak i próbki kontrolnej udokumentowany został stosownym protokołem z badań, który stał się podstawą wydania zaskarżonej decyzji. Ustalenia zaś poczynione w toku prowadzonego przez Prezesa URE postępowania administracyjnego zostały szczegółowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów podniesionych przez powoda w odwołaniu od decyzji, sąd ocenił, iż nie zasługują one na uwzględnienie i nie mogą skutkować uchYLENIEM zaskarżonej decyzji.

Odnosnie zarzutu bezzasadnego przyjęcia, iż przedsiębiorca nie dochował należytej staranności przy wykonywaniu działalności w takim zakresie, który uzasadnia wymierzenie kary pieniężnej, wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Brzmienie tego przepisu nakłada na Prezesa URE bezwzględny obowiązek, a nie prawo, nałożenia kary w razie stwierdzenia wystąpienia okoliczności podlegających karze, co oznacza, że kara przewidziana w tym przepisie jest karą obligatoryjną. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne stanowi zatem samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary za nieprzestrzeganie obowiązków nałożonych na niego w koncesji. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z prawa energetycznego, sankcjonowana karą pieniężną nakładaną przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust 1 ustawy – Prawo energetyczne ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, która wynika z samego faktu naruszenia norm prawa energetycznego. Nie jest zatem konieczne wykazywanie winy umyślnej bądź nieumyślnej karanego podmiotu. (por. wyroki SN z dnia 14.11.2010r. III SK 21/10 , Lex nr. 737390 oraz z dnia 30.09.2011 r. III SK 10/11 , Lex 1101332). Zawodowy charakter działalności przedsiębiorcy, polegający na prowadzeniu działalności koncesjonowanej powoduje natomiast konieczność spełnienia wymogów wynikających z koncesji, a w gestii przedsiębiorcy pozostaje wybór optymalnych rozwiązań pozwalających na spełnienie wymogów w niej określonych .

W świetle powyższego za bezzasadne należało uznać stanowisko powoda, że mimo obiektywnie stwierdzonego i niekwestionowanego faktu wprowadzenia do obrotu oleju napędowego nie spełniającego wymagań obowiązujących norm, to Prezes URE powinien wykazać, że do naruszenia warunku koncesji doszło na skutek zawinionego działania przedsiębiorcy. Przedsiębiorca bowiem chcąc uwolnić się od odpowiedzialności powinien wykazać, że mimo dołożenia należytej staranności nie ponosi winy za zaistniałe zdarzenie. Podkreślić bowiem należy, że zgodnie z art. 355 §2 Kodeksu cywilnego, Przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą zobowiązany jest do dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Szczególnym przykładem takiej profesjonalnej działalności jest obrót paliwami ciekłymi, bowiem działalność ta, zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne, wymaga uzyskania koncesji. Koncesja natomiast, stosownie do art. 37 w.w ustawy, określa nie tylko przedmiot i zakres działalności, ale również szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją, mające na celu właściwą obsługę odbiorców. Realizacja postanowień koncesji stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Głównym bowiem celem objęcia obowiązkiem koncesjonowania działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi było stworzenie systemu dystrybucji paliw, w którym konsument może mieć pełne zaufanie do jakości paliwa oraz ograniczenie emisji szkodliwych substancji do środowiska.

W niniejszej sprawie, powodowe Przedsiębiorstwo w prowadzonej działalności skupionej wokół sprzedaży paliw ciekłych, opierało się w zasadzie tylko na przedstawianych przez dostawcę atestach jakości i nie sprawdzało go w inny sposób, np. poprzez poddawanie kontroli pobranych próbek , przejmując w ten sposób na siebie odpowiedzialność

za jakość otrzymanego paliwa. Nie ulega zatem wątpliwości, że Powód nie dochował należytej staranności przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Znaczenia nie może mieć przy tym zarzut Powoda, że w całym okresie prowadzenia przez niego stacji paliw, nie zgłaszano zastrzeżeń co do jakości sprzedawanego przez niego paliwa. Niezależnie bowiem od istnienia lub nie wcześniejszych zastrzeżeń co do jakości sprzedawanego przez powoda, paliwa, jak już wcześniej wspomniano koncesjonariuszowi bezwzględnie nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. Skoro więc w sprawie wykazano ponad wszelką wątpliwość, że olej napędowy pochodzący ze stacji paliw powoda nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu, to odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na podmiocie prowadzącym taką działalność.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 56 ust 6a ustawy - Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie, Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania w.w przepisu, gdyż w rozpoznawanym stanie faktycznym nie występują określone w tym przepisie przesłanki, uprawniające Prezesa URE do odstąpienia od wymierzenia kary. W szczególności nie zachodziła przesłanka znikomego stopnia szkodliwości czynu. Sąd podzielił bowiem ocenę dokonaną przez Prezesa URE w tym zakresie z uwagi na możliwość wystąpienia negatywnych skutków wprowadzenia do obrotu zakwestionowanego paliwa tj. stworzenia zagrożenia bezpieczeństwa pożarowego zarówno w dystrybucji, jak i podczas stosowania takiego paliwa.

Odnosząc się do wysokości wymierzonej kary pieniężnej, wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wysokość kary o której mowa w ust 1, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W ocenie Sądu, Prezes URE ustalając w zaskarżonej decyzji wymiar nałożonej na koncesjonariusza kary, w sposób prawidłowy zastosował przepis art. 56 ust 6 ustawy – Prawo energetyczne, oceniając określone w tym przepisie przesłanki wymiaru kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Wymierzona powodowi kara pieniężna, w kwocie 4 000 zł, odpowiadająca (...) przychodu z działalności koncesjonowanej, co prawda spowodować może spadek rentowności prowadzonej działalności jednakże jest adekwatna do stopnia zawinienia oraz szkodliwości czynu oraz pozwoli osiągnąć cele określone dyrektywami wymiaru kary. Sąd zważył przy tym, iż kara ta mieści się w granicach wyznaczonych przez ustawę, a jej wysokość ustalona w zaskarżonej decyzji spełni w tym wypadku rolę represyjno-wychowawczą.

Zarzut nieprawidłowości w zakresie miarkowania kary pieniężnej w stosunku do możliwości finansowych uznać zatem należy za bezzasadny. Sam fakt wystąpienia straty z tytułu prowadzonej działalności nie może przesądzać o odstąpieniu od nałożenia na podmiot gospodarczy, kary pieniężnej w sytuacji zaistnienia ku temu podstaw prawnych i faktycznych. Opisywana przez powoda jego zła sytuacja finansowa, podobnie jak brak uprzedniej karalności znalazła, w ocenie sądu, stosowne odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej kary pieniężnej, ustalonej na stosunkowo niskim poziomie - (...) przychodu z działalności koncesjonowanej.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je na podstawie przepisu art. 479⁵³ §1 k.p.c.

SSO Hanna Kulesza